

villige til at acceptere Lovforslaget, blot med den Ændring, at det gøres midlertidigt, saa at det kun gælder for de to Sygekasseregnskabsaar 1917 og 1918.

Jeg har endnu en lille Bemærkning at gøre, som jeg beklager at maatte gøre, men som der er Enighed i mit Parti om, at jeg bør gøre ved denne Lejlighed. Det er denne, at som det af Bemærkningerne til Lovforslaget tilstrækkelig tydeligt fremgaar, har Sygekasseinspektøren i høj Grad ønsket, at disse Maksimalgrænser blev slettet, men dette Sygekasseinspektørens Ønske er kommet Almenheden for Øje paa et tidligere Tidspunkt og paa en mindre tiltalende Maade. For saa vidt Referatet i vedkommende Blad, nemlig „Politiken“ for 5. Juni 1917, er korrekt, har Sygekasseinspektøren paa et i Sommer i Odense holdt Møde af Tillidsmænd for fynske Sygekasser, hvor Spørgsmaalet om disse Maksimalgrænseres Ophævelse forhandlede, udtalt sig paa følgende Maade — jeg citerer Bladet ordret —: „Jeg er ganske enig heri. Dels er de fastsatte Regler angaaende Maksimalgrænser saare indviklede, dels er Udviklingen løbet lidt hurtigere end Intelligensen hos de Lovgivere, som satte disse Bestemmelser ind i Loven — meget imod min Villie“. Jeg haaber, at dette Referat er urigtigt. Det havde været heldigt, om Sygekasseinspektøren forlængst havde taget Afstand derfra. Men jeg tænker mig Muligheden af, at han ikke har læst „Politiken“ saa omhyggeligt, at han har set det. Jeg haaber imidlertid, efter at det her er fremdraget, at han paa kraftig og afgørende Maade maa kunne tage Afstand fra dette Referat. Jeg tillader mig at tro, at uanset, hvorledes Medlemmerne i denne Sal maatte stille sig til Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Maksimaltakster er berettigede eller ej, maa de indrømme, at hvis dette Referat er korrekt, er det med et mildt Udtryk usømmeligt af en Embedsmand at udtale sig saaledes om en Del af Lovgivningsmagten, og jeg haaber, som sagt, at Sygekasseinspektøren vil være i Stand til at demtere denne Udtalelse.

Jeg skal saa blot bemærke, at mit Parti til anden Behandling vil stille det tidligere omtalte Ændringsforslag, men at vi betragter det som saa kort og klart og lige til, at vi ikke af den Grund anser det for fornødent at sende Sagen i Udvalg. Vi agter ikke at stille Krav i saa Henseende.

H. P. Hansen (Sorø Amts 3die Valgkreds): Under de lange Debatter, der i Aaret 1912—13 blev ført angaaende Sygekasseloven, var et af Hovedspørgsmaalene Statstilskuddet til Sygekasserne. Indenfor konservative Kredse havde man den Gang gjort gældende, at Staten kunde spare ret betydelige Beløb til Sygekasserne — der var nævnt, tror jeg, 1 Mill. Kr. —, idet man gjorde gældende, at der indenfor Kasserne var en hel Del bemidlede Medlemmer, som egentlig ikke burde staa i Sygekasserne. Fra Venstre blev det gjort gældende, at den Maade, hvorpaa Staten fordelte sit Tilskud, ikke var helt retfærdig, idet navnlig de københavnske Sygekasser fik forholdsvis store Beløb, da Medlemmerne der undertiden sikrede sig for store Dagpenge og derfor svarede et stort Kontingent. Statstilskuddet blev tidligere fordelt paa den Maade, at der blev ydet 2 Kr. pr. Medlem samt en Femtedel af Kontingentet. Man gjorde gældende, at de københavnske Sygekasser fik et forholdsvis større Tilskud end Landsygekasserne.

Da der i 1912—13 blev fremsat et Forslag til Revision af Sygekasseloven, byggede den daværende Minister paa det samme Princip, nemlig det faste Beløb pr. Medlem og en Femtedel af Medlemskontingentet. Men i Folketingsudvalget blev denne Fordelingsmaade forandret saaledes, at man bibeholdt de 2 Kr. pr. Medlem, men at Staten derimod i øvrigt gav et Tilskud paa en Fjerdedel af det, som Sygekasserne ydede til Læge, Sygebehandling udenfor Hjemmene samt Dagpenge. Disse var da fastsatte til 40 Øre for Landsygekasserne, 50 Øre for Sygekasser i Købstæderne og 60 Øre i København, saa at den Del af Tilskuddet, der vilde falde paa Staten for Dagpengenes Vedkommende, blev for Landsygekasser 10 Øre pr. Sygedag, 12½ Øre for Købstadssygekasser og 15 Øre for københavnske Sygekasser. Regeringslovforslaget i 1913—14 byggede paa samme Princip, men bød mere, idet man satte Dagpengene til 40, 55 og 75 Øre henholdsvis paa Landet, i Købstæderne og i København. I det Udvalg, der blev nedsat her i Folketinget, opnaaede man fuldstændig Enighed om denne Sag, nemlig om at sætte Statstilskuddet noget op, saa at den Del af Statstilskuddet, der skulde ydes i Forhold til Dagpengene, blev henholdsvis 12, 16 og 20 Øre pr. Dag. Hele Udvalget, baade Socialdemokrater, Radikale, Venstre og Højre, var enig om det, og det vilde betyde et forøget Statstilskud paa